

שיעור מספר 11 *
9 - 15 דצמבר

"הנבחר"

שבת אחר הצהריים

קיראו את הפסוקים הבאים לקראת שיעור השבת השבועי: **רומים 10,11.**

פסוק לשינון: **"אם כן, אני שואל, האם נטש אלהים את עמו? בשום פנים לא! הרי גם אני בן עם ישראל, מזרע אברהם ומשבת בנימין" (רומים 11:1)**

השבוע נעסוק בפרקים 10 ו-11, במיוחד עם דגש על פרק 11. חשוב לקרוא את הפרקים במלואם כדי לעקוב אחר חוט המחשבה של שאול. שני פרקים אלה מהווים מוקד עניין בדיונים רבים. אך דבר אחד מאוד ברור העובר כחוט השני לכל אורכם הוא אהבתו של אלוהים לאנושות ורצונו העז שכל המין האנושי יזכה לישועה. שאול אומר בבירור כי מאף אדם לא נמנעת הזכות לישועה, וכי בעניין זה אין משמעות למוצא האדם. כולם חטאו וזקוקים בחסדו של אלוהים אשר ניתן דרך ישוע המשיח.

תפקידי בני אדם עשויים להשתנות, אך לא תכנית הישועה. שאול ממשיך לפתח את הנושא של תפקיד האדם בתכנית הישועה. אין מדובר בהזמנה להיוושע, אלוהים מזמין את כולם להנות מחסדו, אלא מדובר בתפקיד מסויים בתכנית הגדולה כדי להגיע עד כל אחד בעולם.

וכעת, לאחר קורבן המשיח והתגלות הבשורה לגויים, בייחוד באמצעות שאול, מאמינים גויים ויהודים נרתמו יחדיו לשם מטרה אחת גדולה – לימוד הבשורה בכל העולם!

*לימדו את השיעור השבועי לקראת שבת ה-16 בדצמבר.

המשיח והתורה

קראו רומים 1:4-10. בהתחשב בתוכן הקודם של האגרת, מה המסר שבפסוקים? כיצד היום אנו עלולים להסתכן בניסיון ליצור ולבסס צדקה עצמית?

שמירת התורה יכולה להופיע בדרכים רבות, חלקן מתוחכמות מאוד, חלקן – פחות. אנשים המתרכזים בעצמם, במעשיהם הטובים, לתזונתם, לאופן המדויק שבו הם שומרים שבת, לכל הדברים הרעים שאינם עושים, או לכל הדברים הטובים שהשיגו – נופלים במלכודת של בעלות התורה, גם אם מניעיהם טובים ביותר. כל רגע בחיינו, עלינו להחזיק לנגד עינינו את קדושת אלוהים לעומת הטמאה שלנו. זו הדרך הבטוחה ביותר להגן על עצמינו מפני חשיבה המובילה לניסיון להשיג צדקה עצמית, המנוגדת לצדקת ישוע.

רומים 4: 10 הוא פסוק חשוב אשר מתמצת את כל מהות האגרת. ראשית כל, הבה ניזכר בהקשר הכתוב. יהודים רבים ניסו להקים צדקה משלהם ולהשיג צדקה מהתורה (רומים 3,5:10). אך עם בוא המשיח, הוצגה הדרך האמיתית לצדקה. הוא היה הדמות שאותה סימלה כל מערכת הטקסים העתיקה. וכל מי שיכוון את אמונתו לישוע, יקבל הצדקה. ואילו התורה המוסרי מראה את הצורך במושיע, במחילה ובהצדקה הניתנים על ידי ישוע לבדו. במובן זה, המשיח מסכם את התורה, שהרי היא מובילה ומסתכמת בו ובצדקתו. משיח הוא היעד הסופי של התורה.

האם אי פעם התגאתם בעצמכם על כמה הינכם טובים, במיוחד בהשוואה לאחרים? ייתכן כי הינכם באמת "טובים יותר", אך מה הלאה אם כן? השוו עצמכם למשיח, ותראו עד כמה אתם טובים באמת.

הבחירה בחסד

קראו רומים 7:1-11. איזו דעה שכיחה שולל הקטע באופן חד משמעי ובלתי והפיך?

תחילה, לשאלתו האם אלוהים נטש את עמו, עונה שאול כי נשאר שריד נבחר החסד המוכיח כי אלוהים אינו עזב את אנשיו. יש לזכור כי המאמינים הראשונים היו יהודים כולם, לדוגמה – קבוצת האנשים שהתווספו למשפחת התלמידים בשבועות בירושלים. כדי שכיפא ישתכנע בזכאותם השווה של הגויים לחסד ישוע היה צורך בחזון מיוחד ונס אמיתי (מעשי השליחים 10, 9-7:15). לקח זמן עד שהבינו והשלימו עם העניין כי יש ללמד את בשורת ישוע לגויים.

קראו רומים 10:7-11. האם שאול אומר כי אלוהים עיוור במכוון את היהודים שדחו את ישוע כך שלא יראו את דרך האמת לישועה? מה שגוי בתפיסה זו?

ברומים 10:8-11, שאול מצטט מהתנ"ך, דבר אשר נתפס כסמכותי בקרב היהודים. הקטע ששאול מצטט מציג כיצד אלוהים מעניק לישראל רוח של תרדמה ומונע מהם ראייה ושמיעה. האם הוא עושה זאת על מנת להסתיר מהם את האור אשר יובילם לקראת ישועה? לעולם לא! אלוהים אף פעם לא ימנע מקבוצת אנשים כזו או אחרת הזדמנות לקבל גאולה. מדובר כאן על התפקיד אשר אנשים אלה ממלאים בעבודתו.

מה לא נכון בחשיבה כי אלוהים מונע מקבוצת אנשים להיושע? מדוע היא נוגדת את הבשורה כולה, אשר בבסיסה מותו האולטימטיבי של ישוע למען כל בני האדם? כיצד במקרה של יהודים, לצורך דוגמה, חשיבה כזו עלולה לגרום לתוצאות טרגיות?

השלוחה הטבעית

קראו רומים 11:15-11. איזו תקווה מדהימה מציג שאול בפסוקים אלה?

בקטע אנו מגלים שני ביטויים מקבילים: שלמותם של בני ישראל (פסוק 12) והשבתם (פסוק 15). שאול חוזה כי המעידה וההפסד הם זמניים, וכי אחריהם עתידים לבוא השלמות והקלה. זהו המשך תשובתו לשאלה הפותחת את פרק 11.

קראו רומים 11:16-24. נסחו במילים שלכם, מה שאול אומר כאן?

על מנת להראות כי אלוהים עדיין נשאר נאמן לעמו, שאול מדמה את השריד הנאמן בישראל לעץ זית אצילי שחלק מענפיו נשברו (הלא מאמינים). אך השורשים והגזע עדיין חיים וקיימים. לתוך העץ השתלבו המאמינים הגויים. אך הם שואבים את כוחם לחיים מהגזע ומהשורשים, אשר מסמלים את ישראל המאמינה.

מה שקרה לאלה אשר דחו את ישוע, עלול לקרות גם לגויים המאמינים. כתבי הקודש אינם מלמדים אותנו כי אם נושעת פעם, הינך נושע לעד. כפי שהישועה מוצעת בחינם ובפשטות, כך גם בחופשיות היא עלולה להידחות. על אף שיש להימנע מחשיבה כי כל פעם שאנו טועים, אנו מאבדים את ישועתנו או שנקבל ישועה רק כאשר נהיה מושלמים, כן יש להיזהר מקיצוניות הפוכה כי חסדו של האל מכסה הכל ולא משנה מה נעשה, הישועה שלנו מובטחת. מפני שבסוף, יושעו רק אלה אשר ימשיכו ב"טובו של אלוהים" (רומים 11: 22).

אף מאמין אינו צריך להתנשא בטוב שלו או להרגיש עליונות על פני זולתיו, בני האדם. לא הרווחנו את ישועתנו, זוהי מתנה. כולנו שווים בפני אלוהים, כולנו חטאנו וזקוקים לקדושה הניתנת לנו בחסד. אין בנו דבר שאנו יכולים באמת להתפאר בו. הדבר היחיד שאנו יכולים וצריכים להתהדר בו הוא ישוע אשר בו אנו תלויים לחלוטין ובלעדיו אנו חסרי ישע וחסרי תקווה!

כל ישראל יושע

קראו רומים 11:25-27. אילו אירועים אדירים מנבא כאן שאול?

מאמינים מתווכחים ודנים על פסוקים אלה מזה מאות שנים. אך ישנן מוסכמות עליהם. הראשונה מביניהן היא כי אלוהים הגיע אל היהודים. שאול שוב עונה על השאלה המופיעה בתחילת הפרק. הוא אומר כי קהות הלב שאחזה את ישראל היא רק במידה מסויימת, וזהו עניין זמני "עד אשר יכנס מלוא הגויים".

מה זה אומר "מלוא הגויים"? רבים מפרשים זאת כהשלמת המשימה הגדולה של ישוע, כלומר כאשר כל העולם ישמע את בשורתו. ביאת המשיח תהיה קרובה מתמיד, וזו הנקודה שבה יהודים רבים יתחילו לקבל את ישוע כמשיח שלהם.

מה משמעות הביטוי "כל ישראל יושע"? לא ניתן לפרש זאת כי כל יהודי יזכה לישועה בסופו של דבר על ידי איזהשו צו אלוהי. בשום מקום בכתבי הקודש אנו לא רואים הבטחה אניברסלית לישועה לאדם נפרד או לקבוצת אנשים מסויימת.

אלן ג' וייט מגיב על רומים 11 וכותבת כי "בכרזה הסופית של הבשורה רבים מן היהודים... יקבלו באמונה את ישוע המשיח כמושיעים" (The Acts of the Apostles, עמוד 381).

" יש לנו עבודה אדירה לעשות בעולם. אלוהים הצהיר כי הגויים יתאספו, ולא הגויים בלבד, אלא כן היהודים. רבים בקרב היהודים יפנו לישוע, ודרכם נראה את הישועה של אלוהים כמנורה דולקת. יש יהודים בכל מקום, וצריך להביא להם את האור של האמת הנוכחית. בינם יש רבים אשר ייענו לאור זה ויכריזו על אי ההשתנות של חוק האלוהים (Evangelism, עמוד 578).

חשבו על השורשים היהודיים של האמונה המשיחית. כיצד לימוד בררני של הדת היהודית עלול לסייע לנו להבין טוב יותר את אמונתנו במשיח?

גאולת החוטאים

אהבתו של שאול לבני עמו משתקפת בבירור ברומים 11: 25-27. כמה זה היה קשה שבבילו כאשר חלקם יצאו נגדו ונגד הבשורה. אף על פי כן, הוא המשיך להאמין כי רבים מהם יקבלו את ישוע כמשיח.

קראו רומים 11:28-36. כיצד שאול מראה אהבה לא רק כלפי יהודים, אלא כלפי כל העולם? כיצד הוא מביע כאן את הכוח המדהים והמיסתורי של חסד אלוהים?

למרות הניגוד המוצג ברומים 11: 28-36 בין היהודים לגויים, בבירור נאמר כי יש רקע משותף – רחמיו של אלוהים, אהבתו וחסדו נשפכים על כל החוטאים. מאז ומעולם בתכנית הישועה של אלוהים היה להציל את כל האנושות, ולשם כך להשתמש באנשים מסויימים, ואף בעמים שלמים ככלי עבודה בידיו.

קראו בקפידה רבה את רומים 11: 31. איזה מסר חשוב עלינו להפיק מפסוקים אלה לגבי העדות שלנו, לא רק ליהודים, אלא לכל האנשים הבאים איתנו במגע?

אין ספק כי אם הכנסייה הנוצרית הייתה מתייחסת ליהודים אחרת לאורך ההיסטוריה, יותר יהודים היו מאמצים את האמונה במשיח. השקיעה הקיצונית בפגאניות, מסעות הצלב, דחיית היום השביעי והחלפתו ביום ראשון – בהחלט אינם מושכים את היהודים לישוע. כמה חשוב שכל המאמינים בישוע יבינו את הרחמים שניתנו להם בישוע, ויביעו רחמים לאחרים. אנו לא יכולים לכנות עצמינו כתלמידי ישוע ולא לרחם על הסובבים אותנו (מתי 23-36: 18).

האם יש אדם שעליכם לרחם עליו, אך זה לא מגיע לו? מדוע לא לרחם ולחון עליו, עד כמה שזה קשה? האין זה מה שישוע עשה למעננו?

נקודות למחשבה

" על אף כישלונה של ישראל כעם, נותרו בינם שרידים טובים שיש להצילם. בעת ההמתנה למושיע היו אנשים נאמנים שקיבלו בשמחה את המסר של יוחנן המטביל, ופנו ללמוד מחדש את הנבואות על משיח. כאשר נוסדה הקהילה המשיחית הקדומה, היא הייתה מורכבת מיהודים נאמנים אלה שהכירו בישוע מנצרת בתור האחד שכל כך חשקו לבואו..."

בין היהודים יש כאלה, כמו שאול מטרסוס, הם מתמחים בכתבי הקודש, והם אלה שיכריזו על אי השתנותו של תורת האלוהים... וכמו עבודיו הנאמנים יגלו את בשורת הישועה לאלו שהוזנחו. בהכרזה הסופית של הבשורה, כאשר עבודה מיוחדת תתבצע בשביל אנשים שהוזנחו עד כה, אלוהים מצפה מהשליחים לתת יחס מיוחד ליהודים אשר הם מוצאים בכל חלקי העולם. כפי שכתבי הקודש הקדומים, התנ"ך, מתמזגים עם אילו החדשים בהסבר המטרה הנצחית של אלוהים, עבור יהודים רבים יהיה זה כמו שחר לאחר ליל חשוד, כמו תחייה לנשמה. כאשר הם יראו את ישוע מתואר בתנ"ך, ויבינו אכיצד הברית החדשה מסבירה את התנ"ך, הם יכירו בישוע כמושיע העולם. ורבים יקבלו באמונה את המשיח כגואל שלהם. " (אלן ג' וייט, The Acts of the Apostles, עמודים 376, 377, 381).

שאלוך לדיון:

1. האם זה הגיוני כי יהודים, אשר בשבילם עשרת הדיברות חשובות באותה המידה כמו לאדוונטיסטים, ישחקו תפקיד משמעותי בפקחת עיני העולם על נושאים שונים? שהרי, אם לקחת בדוגמה את נושא השבת, היהודים הם הוותיקים בזה לעומת האדוונטיסטים. דונו בנושא.
2. מדוע הקהילה האדוונטיסטית צריכה להיות המוצלחת ביותר מכל שאר הקהילות בהשגת היהודים? מה קהילתכם המקומית יכולה לעשות כדי להשפיע על היהודים שמסביבכם?
3. מה אנו יכולים ללמוד מטעויות בני ישראל? כיצד אנו יכולים למנוע מעצמינו חזרה על טעויות אלה?